

РЕШЕНИЕ

№ 3836

гр. София, 07.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Димитрова, като разглежда дело номер **1973** по описа за **2013** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от О. Д. Г., чрез процесуален представител адв. К., със служебен адрес [населено място], [улица] срещу решение от 10.01.2013 г. по НАХД № 10462 / 2012 г., на Софийски районен съд, НК, 5-ти състав, с което е потвърдил наказателно постановление (НП) № 8591/ 14.05.2012 г., издадено от началник АНД отдел „Пътна полиция” – СДВР, с което на касатора, за нарушение на чл. 119, ал. 1 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП), е наложена глоба в размер на 50 /педесет/ лева, на основание чл. 183, ал. 4, т. 1 от ЗДвП.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от О. Г., с която се иска отмяна на решението на СРС като незаконосъобразно. Касаторът твърди, че неправилно въззивният съд е приел, че нарушението е доказано, имайки предвид извода, че липсват доказателства, че на пешеходната пътека е имало човек. В съдебно заседание касационният жалбоподател лично и чрез процесуален представител адв. К. от САК, поддържа жалбата и взема отношение по същество на спора, идентично по същество с изложеното в жалбата.

Ответникът по касационната жалба – редовно призован, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Пред касационната инстанция не са приети нови доказателства.

Административен съд София град, IV касационен състав, като обсъди доводите на страните и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу НП, което подлежи на съдебен контрол и от законен състав. За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел за установени обстоятелства, които са от значение за спора.

В хода на съдебното производство пред СРС безспорно е установено, че на 16.02.2012 г., около 08.10ч. О. Г. управлявал лек автомобил „Шкода” с ДК [рег.номер на МПС] , като се движел в [населено място] по [улица]с посока от паметника „В. Л.” към [улица]. В посоченият участък от пътя имало пешеходна пътека, обозначена с маркировка и пътен знак, на която преминавал пешеходец. Г. преминал с автомобила с ниска скорост, без да спира, за да пропусне пешеходеца. Непосредствено сред това бил спрян за проверка от полицейски служители, които за това касатора е съставен АУАН за нарушение чл. 119, ал. 1 от ЗДвП. Същият е връчен на 16.02.2012 г. на нарушителя, който го е подписал с възражение. В законоустановения тридневен срок е постъпило писмено възражение. Впоследствие на 14.05.2012 г. е издадено процесното наказателно постановление № 8591.

Разпитан е актосъставителя – св. Г. Ш., като дадените показания са намерили отражение в изясняването на фактическата обстановка. Въззивният съд е приел, че длъжностни лица при отдел „Пътна полиция” – СДВР са извършили проверка по спазването на ЗДвП, като показанията на актосъставителя изцяло са кредитирани от въззивната инстанция, тъй като са последователни, логични и кореспондират със съставените от същия докладни записки във връзка със случая. СРС не кредитира обясненията на касатора в частта, в която се твърди, че не е имало пешеходец, тъй като те не кореспондират с приложените доказателства по делото.

Софийски районен съд, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административнонаказващият орган е приложил правилно закона, не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, АУАН и НП са издадени от компетентни органи, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен съд – София град, IV - ти касационен състав намира, че обжалваното съдебно решение е постановено при правилно приложение на закона, не е налице соченото касационно основание.

Настоящият съдебен състав възприема установената от районния съд фактическа обстановка като съответстваща на събраните по делото доказателства.

При правилно установена фактическа обстановка съдът е достигнал до верни правни изводи. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства и е извел съответните правни изводи. Направените от СРС изводи се споделят от настоящия състав на касационната инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни. Касационната инстанция счита, че административно-наказателната

отговорност на касатора е правилно ангажирана, деянието е съставомерно, правилни са изводите на съда, че при издаването на АУАН и НП не са допуснати нарушения на закона.

Съгласно посочената като нарушена разпоредба в АУАН и НП - чл.119, ал. 1, ЗДвП, при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре.

Съставът на нарушението безспорно е доказан, тъй като разпитаният актосъставител потвърждава изложеното в АУАН - наличието на намиращ се на пешеходната пътека пешеходец, при което касаторът не е имал предписаното в нормата поведение - да намали скоростта или спре, тъй като е преминал през пешеходната пътека, при положение, че на същата е имало пешеходец, с което касаторът действително не е пропуснал пешеходеца.

По време на съдебното следствие пред първата инстанция, касаторът е взел лично участие и е бил представляван от адвокат и след като е разпитан актосъставителят, не са направени искания за събиране на доказателства. Показанията на актосъставителя са потвърдени и в съставени от него докладни записки, след издаването на АУАН във връзка с подаденото възражение. Същият потвърждава, че е имало стъпило лице на пешеходната пътека – от женски пол, което се е възмутило от поведението на касатора.

Във възражението си при съставянето на акта касаторът е посочил, че изложеното не отговаря на истината и ще подаде възражения в срок. Твърденията по фактите на касатора в подробното му писмено възражение срещу АУАН от 20.02.2012 г. – че пешеходката се е намирала на отсрещния тротоар и е започнала да пресича след като е бил спрян, съдът възприема като защитна теза, тъй като не се подкрепя от други доказателства, каквито касаторът е имал възможността да посочи. Необосновано и недоказано е твърдението му, че посоченото като актосъставител в АУАН лице в действителност не се е намирало на мястото на нарушението, тъй като същото – Г. Ш. е разпитан от въззивния съд, потвърждава посоченото в АУАН. Видно от мотивите на възражението, поддържани и пред настоящата инстанция, касаторът очевидно не възприема като свое задължение да спази задължението си по чл.191,ал.1 ЗДвП, когато пешеходецът се намира на другата страна на платното в лентите за противоположната посока на движение.

Поради това поддържаният довод от касатора и пред касационната инстанция, че не било установено наличието на пешеходец, стъпил на пешеходната пътека, както е посочено в АУАН и НП, съдът приема за необоснован и недоказан. Обстоятелството, че е преминал пешеходната пътека се потвърждава дори и от изложеното във възражението, че е бил спрян от контролните органи непосредствено, след като е преминал.

Нарушената разпоредба не изисква установяването на индивидуализиращи белези за пешеходеца, твърдението на касатора за обратното е необосновано. За съставомерността на нарушението е без значение обстоятелството, дали пешеходецът се е намирал в частта на пешеходната пътека, разположена в лентите от пътното платно за насрещната посока на движение. Такива факти не са предвидени в хипотезата на правната норма като съставомерни, предписаното поведение на водача по чл.119,ал.1 ЗДвП се отнася за пешеходната пътека, разположена и в двете

посоки на движение.

По изложените съображения, оспореното решение като правилно следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба е неоснователна, не е налице соченото касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 НПК.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град, XIII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 10.01.2013 г. постановено по н.а.х.д. № 10462 по описа за 2012 г. на Софийски районен съд, Наказателна колегия, 5-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.